

Tussen zussen

Cathy Kelly bij Boekerij:
Tussen zussen
Nog lang en gelukkig

Cathy Kelly

Tussen zussen

Ze groeiden samen op. Nu hebben ze elkaar
harder nodig dan ooit...

Eerste druk 2015

Tweede druk 2019

ISBN 978-90-225-8749-2

ISBN 978-94-023-0909-6 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Between Sisters*

Vertaling: Annemie de Vries

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock

Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2015 Cathy Kelly

© 2017 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Proloog

Londen

Dr. Elsa de Marco ging in de make-upruimte van de televisiestudio zitten en deed haar ogen dicht, zodat de visagiste kon beginnen om haar gezicht zorgvuldig glad te strijken. Dat was geweldig, zei Elsa vaak tegen mensen die zich verwonderden over haar jonge gezicht op hun scherm – zelfs als dat een hd-scherm was – wanneer ze haar niet-meer-zó-jonge gezicht in levenden lijve zagen.

Het ene moment had ze nog de bleke kleur, de rimpeltjes en pigmentvlekjes van een zestigjarige vrouw en het volgende moment was ze als het ware gearbrusht met foundation in een kleur beige die goed uitkwam op tv, had ze jukbeenderen gekregen dankzij een perzikkleurige highlighter, en waren de meeste rimpels vakkundig weggewerkt met behulp van speciale toverstiften.

Zelfs haar ogen, waarvan de oogleden in de loop der jaren wat waren gaan hangen, keken nu stralend de wereld in, zoals ze dat jaren geleden ook hadden gedaan: helder en iets te alwetend, ogen die alles hadden gezien en die nu omljnd waren met speciale eyeliner zodat ze er tegelijkertijd serieus én een tikje sexy uitzag.

‘De sexy tv-psych voor de hoogopgeleide man’, had een journalist van een krant haar ooit genoemd.

Dat vond Tanya, de presentatrice van *Het Dossier*, niet zo leuk. Tanya kreeg liever zélf alle aandacht.

‘Wat heb ik toch een hekel aan die persinterviews,’ had Elsa gezegd, op de rustige, gelijkmatige toon waarvan ze wist dat die het beste werkte bij zo’n hypernerveus en jaloers type als Tanya.

‘Dat snap ik,’ zei Tanya, met een nieuwsgierige blik op haar. Intussen vroeg ze zich waarschijnlijk af waarom iemand níét in de krant zou willen staan.

‘Jij bent veel beter in dat soort dingen,’ voegde Elsa er nog aan toe, voordat Tanya te diep zou gaan nadenken over de vraag waarom een weldenkend mens ervoor bedankte om altijd onder het alziende oog van de media te leven, wat juist Tanya’s droom was.

Als Tanya het haar ooit had gevraagd, zou Elsa hebben gezegd dat ze als psychotherapeut liever de sterren zelf liet stralen. Een handig en diplomatiek antwoord, maar niet helemaal eerlijk.

In werkelijkheid wilde Elsa gewoon niet dat iemand al te diep in haar leven zou graven. Op de achtergrond blijven was haar specialiteit.

Elsa’s beste vriendinnen plaagden haar nog steeds met dat ‘sexy tv-psych voor de hoogopgeleide man’. Maar collega-psychotherapeuten, die vonden dat hun beroepsgroep zich bij kleine kamers, sofa’s en makkelijke stoelen moest houden en niet in tv-programma’s thuishoorde, spraken er niet over, afgezien van een enkel steekje onder water – dat het vast wel fijn was om je geen zorgen te hoeven maken over geld.

Elsa vond het geen van beide erg. Ze had geleerd dat ze toch niet kon veranderen hoe mensen over haar dachten. En het wás fijn om geld te hebben, na al die jaren waarin ze de eindjes aan elkaar had moeten knopen.

Maar ze zag er inderdaad helemaal niet zo slecht uit voor een vrouw van haar leeftijd, moest Elsa toegeven terwijl ze zichzelf in de spiegel aankeek.

‘Waar zou ik die magische foundation kunnen krijgen?’ had haar tactloze jonge bovenbuurvrouw vorig weekend nog gevraagd. Elsa kwam haar tegen toen ze net de deur uit wilde gaan en ze had geantwoord dat televisie een kwestie van make-up was. ‘Het lijkt wel sciencefiction, eerlijk gezegd. Moet je eens zien hoe uw huid er nu uitziet, heel anders dan op tv!’

De Elsa van dertig jaar geleden zou haar misschien hebben afge-

snauwd: ja hoor, ze was stokoud, vergeleken bij de twintiger tegenover haar, en ze had een plastic masker dat ze er in de tv-studio op lijmden. Maar de Elsa die de afgelopen vierentwintig jaar vooral gebeden had dat ze met rust gelaten en geaccepteerd zou worden en die daarvoor in haar privéleven een erg hoge prijs had betaald, lachte goedmoedig tegen haar buurvrouw en zei: ‘Die is op internet te koop, geloof ik.’

‘O, jeetje, dank u wel. Mijn huid...’ De jonge vrouw raakte haar gezicht aan en Elsa, die haar bril niet op had, zag nu pas de acnelittekens. ‘Het is zo moeilijk om een goede, dekkende foundation te vinden,’ zei ze verlegen.

‘Dat spul is geweldig, maar jij bent zo jong en mooi, jij hebt dat helemaal niet nodig,’ zei Elsa vriendelijk.

De jonge vrouw lachte tegen haar.

‘Ik heb u op tv gezien. U bent degene die altijd het aardigst is tegen de mensen. Mijn moeder is er zo van onder de indruk dat ik boven u woon. Als ze naar Londen komt, mag ze dan een handtekening?’

‘Natuurlijk,’ zei Elsa, maar daar was hij weer: de knoop in haar maag. Ongelooflijk hoe een paar woorden dat effect konden hebben.

Ze had geleerd hoe ze met die knoop moest omgaan. Vaak hielp het om haar levensmotto als een mantra te herhalen: *de wijsheid die je onderweg hebt opgedaan, was de reis waard*. Dat zei ze elke ochtend tegen zichzelf.

Maar het werkte niet altijd.

Al deze gedachten dwarrelden die ochtend door Elsa’s hoofd terwijl ze mooi werd gemaakt in de hectische make-upruimte van OTV. Ondertussen werden in de ene hoek de leden van een opkomende jongensband die was afgestudeerd in sexy-zijn, vertroeteld, terwijl in een andere hoek een Miss World-achtige nieuwslezeres, die was afgestudeerd in taal- en letterkunde, door de jongensbandleden werd aangegaapt. Een gewone ochtend in de make-upruimte.

Te midden van al die drukte praatte Gigi tegen Elsa. ‘Wat is het onderwerp vanochtend?’ vroeg ze.

Elsa vond het altijd prettig als Gigi de visagist was die haar gezicht onder handen nam. Zij was jong, rustig en geconcentreerd op haar werk. Hun gesprekjes over het programma hielpen Elsa om zich te focussen, zo kreeg ze de ruimte om na te denken over de gasten en wat ze zou gaan zeggen.

‘In de eerste opname gaat het over de rechten van grootouders, en daarna over plastische chirurgie en het gevaar dat mensen daar te hoge verwachtingen van hebben,’ zei Elsa.

‘Interessant,’ zei Gigi, terwijl ze een stap achteruit deed om te inspecteren of ze Elsa’s ogen allebei evenveel schaduw had gegeven. ‘Dus dat je niet verwacht dat een neuscorrectie je leven verandert, het verandert alleen je neus.’

‘Precies,’ zei Elsa, terwijl ze bedacht hoe pijnlijk een neusoperatie eigenlijk was, want ze had er zelf een ondergaan. Het had afschuwelijke pijn gedaan en ze had er twee weken lang uitgezien alsof ze gevochten had. ‘Jij zou zo mijn werk kunnen overnemen.’

Gigi moest lachen. ‘Jij bent degene met de diploma’s, doc,’ zei ze. ‘Ik zou alleen maar mijn boerenverstand laten spreken, maar jij weet echt waar je het over hebt.’

Elsa lachte opgewekt terug. Achter een universitaire graad kon je jezelf prachtig verschuilen. Achter een doctoraal zelfs nog beter.

Dr. Elsa de Marco was een deskundige en niemand vroeg deskundigen waar ze hun wijsheid vandaan hadden. Ze dachten dat je al die kennis opdeed in saaie, stoffige collegezalen en tijdens de eindeloze uren waarin je naar mensen luisterde die hun hart uitstortten en hun pijn eruit gooiden op de sofa van hun therapeut. Mensen verwachtten nooit dat academici het grootste deel van hun wijsheid zelf uit bittere ervaring konden hebben geleerd.

Toch had Elsa genoten van haar studie. Het was of ze door te leren waarom mensen waren zoals ze waren, de oplossing vond voor de puzzel van iedereen die ze ooit had gekend.

Gigi ging verder met haar werk en zei tegen Elsa dat ze haar ogen weer dicht moest doen. Onder de zwarte nylon make-up-

mantel dwaalde Elsa's hand naar haar linkeroksel, zoals zo vaak de afgelopen paar dagen.

Hou op, zei ze tegen zichzelf.

Ze had nu zo vaak aan het knobbeltje gevoeld dat ze niet eens meer wist of ze de zwelling met zijn zeurende pijn zelf had veroorzaakt of dat het echt iets was om bang voor te zijn. Waarschijnlijk was het niets. Dat zei ze 's nachts tegen zichzelf als haar vingers het zachtjes aanraakten, het was gewoon een onschuldig knobbeltje en het kon zo veel zijn.

Het kon op een ontsteking duiden, om te beginnen. En ze was oververmoeid. Twintig afleveringen van het programma opnemen in tien dagen was krankzinnig.

'Bezuiniging', was de verklaring van de productiemaatschappij en van Stanley, de veelgeplaagde producer van het programma. Het was veel goedkoper om het team een hele dag in te huren en het dan het uiterste van zichzelf te laten vergen door twee programma's achter elkaar op te nemen. Het kostte ook minder als de gasten maar één nacht in een Londens hotel ondergebracht hoefden te worden. En dat hotel was ook minder chic dan vroeger. Het was zo'n goedkoop ketenhotel zonder minibar, zodat de drankrekening niet kon oplopen in de opluchting na de opnamen. En het was goedkoper om iedereen in één razendsnelle ronde te laten opmaken. Wat maakte het uit dat de make-up van de middaggasten na de lunch in de kantine van hun gezicht was verdwenen? De gasten hoefden er toch niet al te glameus uit te zien: het ware leven in al zijn gewooneheid, compleet met rode of verouderde huid, dat wilden de mensen zien. De hoofdpersonen – presentatrice Tanya, plus Elsa en kinderpsycholoog Malik – konden tijdens de opnamen nog wel gebruikmaken van een visagist, dus zij zaten er in het tweede programma nog steeds niet-glimmend en zonder doorschemerende couperose bij.

Opeens kwam Tanya binnengezeild, omgeven door een wolk zwaar parfum en met in haar kielzog een zenuwachtige assistente die gewapend was met een kop koffie en een iPad. Iedereen die

met dichte ogen klaarzat voor de oogmake-up deed die nu open om dit schouwspel in zich op te nemen.

Tanya was vandaag in een soort verbandjurk gewikkeld, die Elsa's modebewuste vriendin Mari waarschijnlijk meteen zou herkennen. Daarin leek Tanya's vijfenveertigjarige lichaam op een nogal sexy mummie die zo uit haar sarcofaag was gestapt, nadat ze haar verband tot halverwege haar dijen en nogal laag op haar boezem had afgewikkeld.

'Tanya weet alles van de pijn van plastische chirurgie,' fluisterde Gigi zacht tegen Elsa.

Elsa onderdrukte een lach. Tanya's borsten waren in één zomer op miraculeuze wijze vele maten groter geworden. En ze had het ook nog bestaan om aan te kondigen dat ze het gezicht, of liever de boezem, zou worden van een borstvergrotende crème die zichzelf aanpreeft als 'puur natuur'.

'Ze betalen me er een fortuin voor!' had ze triomfantelijk gezegd.

Stanley, een man met de grote droevige ogen van een basset en een volkomen kale schedel, omdat hij zich voortdurend de haren uit zijn hoofd trok vanwege hun krappe budget, had haar apart genomen. Hij had haar voorzichtig geprobeerd duidelijk te maken dat ze kans liep aangeklaagd te worden voor misleidende reclame.

'Het zou in je eigen nadeel kunnen zijn, als je deed alsof de... eh... groei alleen te danken is aan een crème,' had hij gezegd, terwijl hij wanhopig zijn best deed om niet naar Tanya's borsten te kijken, die pront vooruitstaken, als de borsten van een tv-actrice die door de kostuumafdeling in een korset waren gedwongen.

Tanya had zich vervolgens uit woede twee dagen 'ziek' gemeld, en mensen hadden Stanley horen zeggen dat hij zijn kop had moeten houden en haar gewoon voor de rechter had moeten laten slepen.

'Jij bent er klaar voor, Elsa,' zei Gigi vijf minuten later opgewekt, terwijl ze haar werk in de spiegel bewonderde en de cape van Elsa's schouders liet glijden.

‘Dank je wel,’ zei Elsa met de oprechte warmte die haar beroemd had gemaakt.

‘Als je warmte kunt voorwenden, kun je alles,’ zei Tanya graag, met een variatie op het oude W.C. Fields-grapje over het veinzen van oprechtheid. Tanya’s warmte ging niet dieper dan haar huid en ze was kwaadaardig. Tanya haatte het idee dat Elsa zo geliefd was bij de kijkers.

Heel even dacht Elsa erover na wat er zou gebeuren als het knobbeltje in haar oksel meer was dan het gevolg van een oververmoeidheid. Tanya zou toonloos zeggen ‘O jeetje’ en het volgende ogenblik met Stanley en de regisseur over Elsa’s vervanging gaan praten. Tanya had niet voor niets de reputatie van spijkerharde tante.

Het knobbeltje was natuurlijk niets, stelde Elsa zichzelf gerust. Negen van de tien borstknobbeltjes bleken geen kanker te zijn. *Gebruik je ervaring uit je opleiding. Kalmeer jezelf. Ga niet doemdenken. Kijk het een paar weken aan en zie of het vanzelf overgaat.*

Ze herinnerde zich een arts die ooit tegen haar had gezegd dat je, als je hoeftgetrappel hoorde, niet altijd meteen moest denken dat er zebra’s aan kwamen. Borstkanker was een kudde zebra’s. Er was hoogstwaarschijnlijk niets aan de hand.

Ze stond op uit de make-upstoel en ging terug naar haar kleedkamer waar ze, om iets te doen te hebben, nog een kop citroengemberthee voor zichzelf zette.

Ze ging in de harde leunstoel zitten die ze in de loop der jaren comfortabeler had gemaakt met kussens, en deed haar best om de bijzonderheden van het eerste programma in haar hoofd door te nemen. Maar haar geest liet haar in de steek, haar gedachten zwalkten alle kanten op en weigerden zich bezig te houden met het verhaal van de grootouders die een boze ex-schoondochter ervan wilden overtuigen dat het goed voor haar kinderen zou zijn om contact met hen te hebben.

Het Dossier werd geacht net iets dieper te gaan dan het gemiddelde programma waarin de enveloppe van de DNA-test openge-

maakt werd om te onthullen wie de vader was. Elsa was trots op haar werk in de tien jaar dat het programma nu bestond. Het was de op één na meest geslaagde actie van haar leven. De lijst van dingen waar ze spijt van had was veel langer, maar met de tijd en de nodige hulp had ze geleerd om zichzelf haar mislukkingen te vergeven.

Toch kon ze zichzelf niet alles vergeven. Soms was het onmogelijk om de deur naar het verleden dicht te doen.

Weer gleed haar hand onder haar zijden blouse naar het pijnlijke knobbeltje. Wat zou ze doen, als het kanker was? Had ze de moed om de dingen onder ogen te zien, zoals ze dat de deelnemers aan het programma en de patiënten in haar praktijk liet doen? Maar ze had zelf al zo veel onder ogen gezien, en nu had ze geen energie meer.

Arts, genees jezelf.

Nee, ze had er genoeg van zelf alles op te lossen. Dit zou ze afwachten. Als het echt iets ernstigs was, zou ze dat toch wel weten?

1

Dublin

Haar donkere haar plakte tegen haar hoofd van het regenwater, terwijl Cassie Reynolds om vijf over acht 's morgens in de grauwe rij bij de Starbucks stond en met een half oor naar de gesprekken om haar heen luisterde.

‘De kinderen willen gewoon niet opstaan voor school. “Denken jullie soms dat het voor mij zo gemakkelijk is?” vroeg ik,’ foeterde een vrouw die beladen was met haar laptoptas, handtas en een lichte regenjas vanwege de onverwachte stortbui daarbuiten.

‘Ze willen ook nooit eens op tijd naar bed,’ stemde haar vriendin in, die al evenveel spullen bij zich had.

Cassie, zelf moeder van twee dochters en met haar laptop, overvolle handtas en regenkleding net zo zwaar beladen als deze twee vrouwen, begreep hun klaagzang maar al te goed. Haar dochters Lily en Beth, van dertien en vijftien, vonden blijkbaar dat het háár schuld was dat ze 's morgens moesten opstaan om naar school te gaan.

‘Het is gewoon onmenselijk. Tieners hebben ook rechten, hoor,’ zei Beth de laatste tijd, elke ochtend als het weer kwart voor zeven was en Cassie het gezin wakker maakte.

Cassie overwoog of ze naar de Amnesty International-groep op school kon gaan waarvan Beth onlangs lid was geworden, om uit te leggen dat ze leerlingen moesten vertellen wat de fundamentele rechten van de mens waren en dat klagen over hun eigen eerste-wereldproblemen daar niet toe behoorde.

‘Ik ben zoou moe,’ klaagde Lily elke dag. ‘Mag ik nog vijf minuutjes, alsjeblie-ieft?’

Ik heb ook geen zin om op te staan, wilde Cassie soms zeggen, als ze zich bijna gevloerd voelde van uitputting. Maar we moeten wel. Jullie moeten naar school, anders ga ik naar de gevangenis omdat ik jullie thuishoud, en ik moet geld verdienen. Zo eenvoudig is het.

Ze had het tot nu toe nog niet gezegd want ze wist dat ze hysterisch zou klinken als ze het zei. En histerie was niet goed voor een ouder. Dat stond tenminste in de vrouwenbladen die ze ’s avonds in bed af en toe doorkeek, als ze er de energie voor kon opbrengen.

Het had geen zin om te proberen iedereen eerder naar bed te krijgen, en ook het dreigement om elektronische apparatuur voor weken in beslag te nemen hielp niet. Het enige wat ze nog kon doen was de wifi uitzetten, maar ze ging zelf ’s avonds nogal graag op Pinterest. Ze vond het leuk om van foto naar foto te klikken, en de prachtige vakantiebestemmingen of schattige dieren die ze dan vond, op haar eigen moodboard met ‘Plekken waar ik graag heen zou willen’ of ‘Schattig!’ te pinnen.

Misschien kon ze beter een moodboard ‘Waarom zijn tieners toch zo moeilijk?’ of ‘Ben ik echt zo’n slechte moeder?’ maken, want dat kwam heel wat dichterbij de werkelijkheid.

Hier dacht ze over na terwijl ze in de rij stond. Kwam het door de leeftijd van de meisjes dat ze zich de laatste tijd zo gespannen voelde?

Ja, dat was het: ouder zijn van twee moderne tienerdochters was net zoiets als hoofd van een regering zijn of van de nationale gezondheidsdienst. Wat je ook deed, je raakte altijd in de problemen. De anderen verontschuldigde zich niet als ze tegen je hadden geschreeuwd, niemand sloeg een arm om je heen, en hoe heerlijk de maaltijd ook was die je na een volle dag werken uit het niets tevoorschijn toverde, niemand zei ooit dank je wel.

De kreten van vroeger dat ze die ‘fantastische mama’ was, had-

den plaatsgemaakt voor slaande deuren onder het roepen van ‘Je bent stom en ik haat je!’

Cassie werd hier erg verdrietig van.

Ze had zo haar best gedaan om te zorgen dat haar gezin alles werd wat ze zelf als kind had gemist: de volmaakte hoeksteen van de samenleving met een kat, zelf gekookte maaltijden, kampeervakanties en een moeder die haar best deed om met huiswerk te helpen, ook al had ze een fulltimebaan. En het was haar gelukt, tot haar dochters zo’n twee jaar geleden vlak na elkaar in de hormonen-achtbaan terecht waren gekomen. Opeens waren ze niet langer die hoeksteen van de samenleving – ze leken eerder een hoeksteen van een beschoten gebouw in een burgeroorlog.

Of ze nu op zondag scones bakte of gezonde haver-mout-rozijnenkoekjes die de meisjes de komende week mee naar school konden nemen, het hielp niets als een van de twee een scène maakte over een feestje waar ze niet heen mocht omdat Cassie wist dat de ouders van de jarige het geen punt vonden als tieners hun eigen bier meebrachten.

Zaterdagavond was niet langer een avond waarop ze gezellig samen op de bank een film keken en pizza aten, want de meisjes negeerden de film en zaten de hele avond te appen, ondanks herhaalde waarschuwingen dat hun telefoon in beslag zou worden genomen. Nu Beth officieel naar films voor boven de zestien mocht kijken, wilde ze films voor boven de achttien zien.

‘Ik ben geen kind meer, dus waarom moet ik naar kinderfilms kijken?’ riep ze dan uit in een woedeaanval bij elke film die ook maar een beetje op een familiefilm leek.

Beth hing nu in huis rond in een slobberige pyjama-achtige joggingbroek die haar slanke tienerbuik bloot liet. Ze had toespelingen gemaakt op een navelpiercing, opmerkingen waarvan haar vader groen aanliep en die Cassie uitspraken ontlokten als ‘Over mijn lijk’, zodat ze klonk als een preutse, ouderwetse ouder.

Ze droeg koolzwarte eyeliner en hemelsblauwe nagellak en op

de muur van haar slaapkamer hingen posters van jonge zangers met ontbloot bovenlijf zodat hun sixpack goed uitkwam.

Lily, die ooit zo'n lief poppetje was geweest dat zich graag liet knuffelen en het liefst jonge poesjes tekende, had al haar schattige sprookjestutu's weggegooid en wilde alleen nog maar spijkerbroeken dragen die zo skinny waren dat haar moeder zich zorgen maakte om haar bloedsomloop. Haar vroeger zo dierbare Lala-loopsy-poppen lagen in een doos onder het bed en Lily glipte telkens de kamer van haar grote zus binnen om YouTube-filmpjes te bekijken. Nog meer reden om een wifiverbod voor de komende tien jaar uit te vaardigen.

Op alles wat ze zei over de kleren van een van beide zussen volgde hetzelfde refrein: 'Maar iederéén draagt dit tegenwoordig, mam!'

En omdat ze huizenhoog opkeek tegen haar stoere oudere zus, wilde Lily nu óók haar nagels blauw lakken en deed ze afwerend zodra er een knuffel dreigde.

De enige met wie Beth en Lily nog wel geregeld probeerden te knuffelen was de kat, Fluffikins, die niet zo'n knuffelbeest was en luidkeels protesteerde als hij na een ruzie werd opgepakt en de kamer uit gesleurd. Cassie dacht dat de kat wel eens doof zou kunnen worden, met al die slaande deuren waaraan hij werd blootgesteld.

'Het is een fase, de meisjes groeien er wel overheen,' zei oma Pearl telkens als ze het erover hadden. 'Jij bent er ook overheen gegroeid.'

'Vertel me alsjeblieft dat ik niet zó erg was,' smeekte Cassie.

'Het was een andere tijd toen en jij was ook anders,' zei haar oma diplomatiek. 'Je kreeg heel wat voor je kiezen, Cassie. Tienermeisjes moeten het gevecht met hun moeder aangaan en jij had geen moeder. Je had alleen mij. Het is niet gemakkelijk om met mij ruzie te maken want met een zus als je oudtante Edie had ik wel geleerd om ruzie uit de weg te gaan; Edie kon in een lege kamer nog een ruzie beginnen.'

Het gebeurde vrijwel nooit dat oma Pearl iets zei over Cassies

afwezige moeder – en daarmee over het grote verdriet binnen de familie Keneally. Cassie en haar jongere zusje Coco waren in de steek gelaten toen Cassie zeven was en Coco net een jaar. En het verdriet had hun vader, gebroken als hij was door de pijn, tien jaar geleden uiteindelijk het leven gekost.

Jim Keneally was een schim geweest die alleen in de marge van hun vrouwenhuishouden in Delaney Gardens aanwezig was en het aan zijn moeder overliet om ruzies te beslechten en brieven van school te tekenen. Als Cassie aan haar vader dacht, zag ze hem zitten, over een boek gebogen, teruggetrokken uit het leven, omdat dat te veel pijn deed.

Er was ook vrolijkheid geweest, en liefde – daar had Pearl wel voor gezorgd. Maar hun gezin was nooit het normale gezin geweest waarvan Cassie altijd droomde, zoals de gezinnen in boeken of die van haar schoolvriendinnen. Als een kind dat met Kerstmis bij een gelukkig gezin naar binnen gluurt, had Cassie soms het gevoel dat ze in haar kindertijd te vaak voor het raam had gestaan bij huizen van gezinnen die ze kende. Dat ze te vaak had toegekeken hoe mensen grapjes maakten en lachten, hoe moeders de vaders op hun kruin zoenden, en vaders geplaagd werden met het hopeloze verjaardagsboekje dat ze voor hun vrouw hadden meegebracht.

Ondanks de vrolijkheid in Cassies en Coco's kindertijd, waren ze anders dan andere kinderen van hun leeftijd. Moederloos.

Daarom had Cassie zich zo vast voorgenomen om met Shay en haar dochters het volmaakte gezin te vormen, dat moest compenseren wat zij had gemist. Haar dochters zouden nooit degenen zijn die met hun gezicht tegen de ruit gedrukt bij anderen naar binnen gluurden.

Alleen de laatste tijd was het helemaal misgegaan.

‘Er komt een dag dat ze weer normaal worden en dan zullen ze je knuffelen en zeggen dat je de liefste moeder van de wereld bent,’ zei haar oma. ‘Let op mijn woorden, dat gaat gebeuren.’

‘Enig idee wanneer dat wonder zal plaatsvinden?’ vroeg Cassie

met een sombere lach. ‘Dan kan ik het in mijn agenda zetten en zien of ik een kalmerend middel kan krijgen tot het zover is.’

Met haar huwelijk was het nog erger gesteld. Bijna het enige dat Shay en zij de laatste tijd nog samen deden, was praten over hun dochters en ruziemaken over navelpiercings, kleren en onge-schikte video’s op YouTube, waarin mannen zongen over seks terwijl halfnaakte meisjes die ‘bitches’ werden genoemd om hen heen dansten.

Zij en Shay planden nooit de ‘avondjes uit met z’n tweeën’ in die zo belangrijk schenen te zijn. Zonder zulke uitgaansavonden was je huwelijk zo dood als een pier en hun versie van zo’n avond was een avond waarop ze allebei te moe waren om te koken – hij deed echt wel zijn best om te helpen, al was hij geen keukenprins – en ze eten haalden waarmee het hele gezin voor de tv neerplofte en de vijandelijkheden voor even werden opgeschort.

Kon je dat een ‘avondje uit’ noemen? Dat er niemand ruzie maakte? Daar kreeg je toch ook wel kudos voor?

Trouwens, Cassie had dan wel het gevoel dat het vuur uit haar huwelijk was verdwenen, maar dat gebeurde toch met alle mensen die kinderen en een druk leven hadden, die vastzaten in de tredmolen van geld verdienen voor de hypotheek en eindeloos proberen om alle ballen tegelijk in de lucht te houden? Shay werkte bij een ingenieursbureau en had het, gelukkig, tegenwoordig even druk als zij.

Tijd was wat zij nodig hadden, en ooit op een dag zouden ze die tijd hebben. Nou ja, misschien, als Shays moeder Antoinette hen met rust liet.

Cassie, die geen echte moeder had, was getrouwd met een man die met huid en haar aan de zijne vast zat. Ze waren met zijn drieën in hun huwelijk, zoals de prinses van Wales ooit had gezegd.

Drie jaar geleden was Shays vader overleden en sindsdien klampte zijn moeder zich aan Shay vast als een mossel aan een walvis. Ze belde voortdurend op of Shay kon komen om een stop te verwisselen, een nieuw peertje in te draaien, de vastzittende was-machinedeur open te maken.

‘Ik zou hem niet eens vragen om dat soort klusjes op te knappen,’ zei Cassie woedend tegen Coco.

‘Ze is in de rouw,’ zei haar zus, die altijd de vrede probeerde te bewaren. ‘Het gaat wel weer over. Weet je nog, dat lieve dametje dat telkens de winkel binnenkwam nadat haar man was gestorven, om de andere dag, altijd met een of ander snuisterijtje? Ze had het ook allemaal in één keer kunnen brengen om te verkopen, maar ze had gewoon behoefte aan gezelschap. Zo gaat het. Toen werd ze lid van de bingoclub en nu zie ik haar nooit meer. Ze moest gewoon weer haar plek in de wereld vinden.’

‘Met Antoinette zit het anders,’ zei Cassie met een zucht. ‘Het lijkt wel of ze een vervangende echtgenoot wil.’

‘Doe niet zo eng,’ zei Coco lachend.

Toen had Cassie ook gelachen en gezegd dat ze niet eng deed, maar eerlijk, Antoinette woonde drie kwartier rijden bij hen vandaan: niet bepaald om de hoek. Ze had ook nog twee dochters, en ‘kan ze niet gewoon zelf een stop leren verwisselen?’

‘Dat leert ze nog wel,’ zei Coco sussend. ‘Ze past zich heus wel aan en vindt dan een nieuw leven.’

Maar dat gebeurde niet. Na drie jaar reed Shay nog steeds als een braaf jongetje naar het huis van zijn moeder, elke keer als ze hem belde.

Cassie had Shay uitgelegd dat hij wel erg veel tijd bij zijn moeder doorbracht. Zou het geen beter idee zijn om eens met zijn zussen, Miriam en Ruth, te gaan praten, en te zeggen dat ze, als ze allemaal iets bijdroegen, wel een klusjesman konden betalen om haar te helpen? En misschien konden ze hun bezoeken aan haar ook wat eerlijker verdelen?

‘O Cass, ze heeft me nodig, nu mijn vader er niet meer is. Snap je dat dan niet?’ had Shay geërgerd gezegd toen ze dit had voorgesteld, waardoor Cassie het gevoel kreeg dat het zelfzuchtig en on aardig van haar was om te willen dat haar man in het weekend ook wat tijd in zijn eigen huis doorbracht.

Erger nog, en dit kon ze niet tegen haar zus zeggen omdat het

zo stom en melodramatisch klonk, was dat ze zich niet bemind voelde als Shay elke keer zijn moeder voor liet gaan. Hij koos altijd voor zijn moeder en niet voor haar.

Cassie had al een te groot litteken opgelopen toen haar dit op haar zevende was overkomen en dat wilde ze nooit meer meemaken. Maar hoe kon ze dat zeggen? Het zou belachelijk en kinderachtig klinken.

Cassie deed zo haar best om zich aan te passen en toch was alles in haar leven aan het veranderen. Ze had op Shay gerekend als de enige constante in de tienerdraaikolk, maar zelfs hij was nu uit koers geraakt en richtte zich geheel op zijn moeder. Cassie werd gezien als degene die zich nooit ook maar enigszins uit het veld zou laten slaan. Zij was ‘die goeie ouwe Cassie’ die thuis alles draaiende hield en zelf geen liefde of tederheid nodig had.

Cassie kon het tegen niemand zeggen, maar dat Shay zijn aanwezigheid – en zijn liefde, in Cassies ogen – zo terugtrok, was nog het meest angstaanjagend van alles.

De rij bij de Starbucks schuifelde voort en Cassie richtte haar aandacht op de andere klanten, waarbij haar ogen vooral alert waren op vrouwen van eind vijftig, begin zestig. Dit deed ze nu al zo veel jaar dat ze het zelf niet eens meer merkte: altijd op zoek.

De vrouw die ze zocht kon best dood zijn, Cassie had geen idee. Misschien woonde ze wel heel ergens anders. Wie weet leefde ze op straat, in dekens gewikkeld en bedelend om kleingeld zodat ze nog wat meer drank kon kopen. Of zou ze inmiddels op harder spul zijn overgestapt? Heroïne? Meth? Ging het zo niet met vrouwen als haar moeder?

Wie kon het weten?

Dertig jaar was het geleden dat ze haar voor het laatst had gezien, en toch kon Cassie het niet laten om naar haar moeder uit te kijken. Ook al had ze zich er al lang geleden bij neergelegd, zoals ze altijd tegen iedereen zei – tegen Coco, hun vader, hun oma, haar man, haar vriendinnen – dat haar moeder een mislukkeling

was en haar zonder aarzelen in de steek had gelaten, toch bleef Cassie naar haar uitkijken. En hopen.

Ze had geen idee wat ze tegen Marguerite zou zeggen, ze zou haar nooit moeder noemen of mama, maar ze wist zeker dat ze dat wel zou weten als het ooit zover kwam.

Waarom ben je weggegaan? Waarom ben je nooit teruggekomen? Was het mijn schuld? Was ik niet lief genoeg?

De stem in haar hoofd wanneer ze die woorden zei was nooit de stem van de eeuwig kalme, volwassen Cassie Reynolds, geboren Keneally. Het was de stem van een heel erg verdrietige zevenjarige die nooit de dag was vergeten dat ze thuiskwam uit school en hoorde dat haar moeder was weggegaan.

Haar vader had haar van school gehaald, niet oma of buurvrouw Rita, die het anders altijd deden als mama niet kon komen. Papa haalde haar nooit op. Het was altijd mama, alleen hadden ze de dag daarvoor een botsing gehad met de auto. Misschien was mama daarover van streek, ook al had ze op het moment zelf gelachen en gezegd dat er niets aan de hand was. Ze had gewoon een piepklein foutje gemaakt.

Mama ging altijd graag iets leuks doen als ze haar kwam halen. Dan zat Coco stevig ingepakt in haar stoeltje achterin en had zij iets bedacht.

‘Laten we in het café thee gaan drinken met iets lekkers,’ zei ze dan en ze zag er zo stralend en mooi uit met haar krullen en haar zachte jas. Mama zei dat het nepbont was en Cassie vond haar net een heel mooie knuffelbeer met die jas aan.

Mama praatte niet vaak met de andere mama’s.

‘Wat zijn die saai,’ fluisterde ze soms tegen Cassie, alleen fluisterde ze dan niet zacht genoeg en konden mensen haar horen.

Cassie wist dat ze zich hoorde te schamen onder de blikken die mensen op hen wierpen, maar mama trok zich er niets van aan. Ze schudde haar zwierige donkere haar en keek iedereen stralend aan.

In de auto mocht Cassie de muziek uitkiezen en dan zongen ze

luid mee, terwijl ze hard door de straten reden en lachten en praat-
ten. De hele auto rook naar mama's parfum: bloemen, kruiden
en iets anders, iets wat Cassie niet herkende, iets wat speciaal bij
mama hoorde.

Ze hield meer van haar mama dan van wie ook ter wereld, maar
soms, heel soms, 's avonds laat, werd mama boos en dan schreeuwde
ze. Haar stem klonk dan ook gek, helemaal niet zoals mama. Cassie
hoorde haar dan, hoorde papa terugschreeuwen en ze hoorde Coco
huilen die wakker was geworden.

Op die avonden kreeg ze pijn in haar buik, en die pijn voelde ze
nu ook, nu ze papa op haar zag staan wachten tussen de moeders.
Hij zag er ziek uit, bleek en zwak, alsof hij zou omvallen als hij
zich niet aan het hek zou vasthouden.

Hij pakte haar hand en nam haar mee naar de auto, met de grote
deuk erin van mama's botsing.

'Maar een piepklein botsinkje,' had mama vrolijk gezegd.

'Piepklein,' had Cassie giechelend herhaald.

'We kunnen nagellak doen op de plek waar de lak weg is. Roze?
Of rood?'

Cassie had weer gegiecheld. Hun auto was lichtblauw. Een stukje
roze zou zo grappig zijn, een speciale auto voor een speciale mama.

Terwijl ze in de auto stapte vroeg Cassie niet aan haar vader
waarom hij was gekomen. Coco zat niet achterin. Die was bij oma,
zei papa. Dat was het enige wat hij zei, die hele rit. Zijn handen
beefden, net als die van mama soms. – 'Domme mama, met haar
bibberhanden!' – en Cassie vroeg niet waarom ze naar het huis
van oma Pearl reden met het keurige gazon en de oude boom voor
het huis, en niet naar hun eigen huis om de hoek.

Oma wachtte haar op bij de deur, geruststellend kalm en ge-
woon, ze omarmde Cassie en zei dat ze vlindercakejes had gebak-
ken. 'Die jij zo lekker vindt. Ik moest oppassen dat Basil en Sybil
ze niet allemaal opsnoepten,' voegde ze eraan toe, terwijl de twee
mopshondjes, allebei glanzend zwart met een dik, roze tongetje,
tegen Cassie opsprongen voor een kusje en een lik.

Op de vloer, tussen de zachte vachtjes en ademende buikjes van de hondjes, die dol op haar waren, voelde Cassie zich heel even veilig. Oma zou haar wel vertellen wat er aan de hand was. Oma was ook degene geweest die had verteld dat mama en Coco nog even in het ziekenhuis moesten blijven toen Coco nog een klein baby'tje was en ziek was geweest. Oma zorgde goed voor haar als er iets misging.

Maar die hele dag zei oma niets. Niet toen Cassie haar huiswerk maakte, niet toen ze naar *Scooby-Doo* keek en Coco in haar wagentje lag te slapen. En ook niet 's avonds, toen oma Cassie naar de logeerkamer bracht die zonnebloemgeel geschilderd was en waar wonderlijk genoeg al Cassies spullen bleken te liggen – haar knuffels, haar nachtlampje, haar pyjama met het konijn op de voorkant, en haar boeken.

Cassie moest het vragen.

'Waar is mama?' zei ze met haar zachtste stem, zodat Coco het niet zou horen. Ze wilde niet dat Coco schrok, ook al was ze nog maar een baby. Want als ze zou schrikken, ging ze misschien weer huilen. Coco was speciaal, omdat ze zo ziek was geweest. Mama noemde haar 'mijn engeltje'. Cassie voelde vanbinnen een sterke behoefte om voor Coco te zorgen. Zij was per slot haar grote zus.

Oma mompelde dat het kussensloop ongestreken leek en ging een ander zoeken. Ze keek Cassie niet aan terwijl ze het kussen daarin stopte. 'Zo, dat is lekker gestreken.' Ze zweeg even. 'Je moeder voelde zich niet goed, Cassie, en ze moest weggaan om beter te worden.'

'Weggaan? Zonder Coco en mij?'

Zo erg was de pijn in haar buik nog nooit geweest. Het was of iets haar buik in tweeën scheurde, er een gat in sneed, zoals toen mensen op televisie een keer hadden voorgedaan hoe je een pompoen uitsneed voor Halloween.

Oma liet zich zwaar op het bed zakken.

'Het is het beste zo, Cassie.'

‘Nee,’ jammerde Cassie, zonder zich nu iets aan te trekken van het lawaai dat ze maakte. ‘Het is niet het beste! Ik heb haar nodig. Coco heeft haar nodig. Iemand heeft haar weggehaald! Ze is ontvoerd! Ze zou nooit weggaan, ze houdt van ons!’

Oma Pearl trok Cassie op haar schoot en hield haar tegen zich aan alsof ze een baby was.

‘Natuurlijk houdt ze van jullie, maar daarom is ze juist weggegaan. Omdat ze ziek is en een betere moeder wil zijn voor jullie tweeën.’

‘Ze is al de beste mama die er is!’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei Pearl zachtjes tegen de snikkende Cassie. ‘Maar het is echt het beste. Echt waar.’

Een dag was voorbijgegaan en mama was niet thuisgekomen, had niet eens opgebeld. En nog een dag. Daarna een week.

Oma zei dat mama wel weer thuis zou komen, maar papa zei van niet. Eén keer, maar één keer, had hij Cassie aangekeken met die verdrietige ogen en het ergste van de hele wereld tegen haar gezegd: ‘Je moeder wil ons niet meer, Cass, dat is het hem. Ze komt niet meer thuis. We kunnen zonder haar ook wel gelukkig zijn, hè?’

Toen had hij haar tegen zich aan gedrukt en Cassie had niet durven huilen, niet ‘neeee’ durven zeggen, niets anders durven doen dan haar armen om haar vaders hals slaan en doen alsof alles goed was, alsof dit gat in haar leven niet bestond.

Op het laatst had niemand het zelfs meer ooit over mama. De foto van mama en papa op hun trouwdag verdween, maar Cassie vond hem in papa’s slaapkamer, weggestopt op zijn toilettafel achter een schoolfoto van haarzelf in haar grijze schort.

Ze ging zich zorgen maken over baby Coco. Stel dat die ook wegging? Dus besloot Cassie dat ze dat nooit zou laten gebeuren. Coco was haar zusje en als ze haar mee wilden nemen, zouden ze Cassie ook mee moeten nemen. Zij moest op Coco passen, wat er ook gebeurde. Niemand zou háár ooit pijn doen of meenemen.